

Eigen Krabbels

Maandblad van het Mannenkoor ZWK

Editie oktober 2020

ZWK WEBSITE

[zwk lied](#)

Ed Kooyman:

“Als ik optreed, voel ik mij 25 jaar”

Weet je dat ons koor eigenlijk een zangtalent liet verloren gaan, hoewel hij leerling was aan het Sint-Norbertusinstituut. Zelf vindt hij het geen drama – hij zong immers zelf nog mee in het Sint-Lievenskoor – en bovendien reisde hij de halve wereld rond als wereldbekend Antwerps folk- en countryzanger luisterend naar de naam Ed Kooyman.

Het was Wannes Van de Velde die hem de voorzet gaf om in deze muziekstijl verder te gaan, maar dan alles gezongen in het 'Aantwaarps'. Vijftig jaar later heeft hij twaalf CD's en LP's op zijn naam staan en het kriebelt om er een dertiende aan toe te voegen. Want Ed Kooyman (° 27-01-1948) is nog niet uitgezongen. "Ik mag last hebben van allerlei kwaaltjes, maar eens ik op een podium sta, zijn die allemaal verdwenen en voel ik mij opnieuw 25 jaar." Een heerlijke, soms hilarische babbel met een toffe, Antwerpse topzanger.

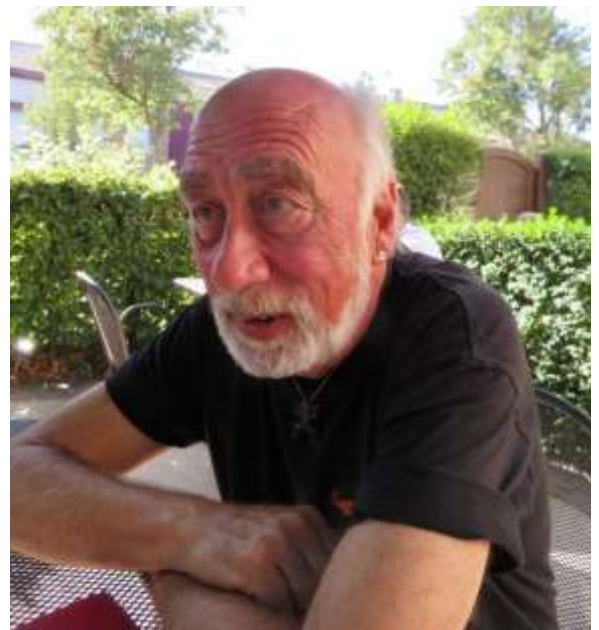
"Ik kwam in het tweede middelbaar over van het Sint-Lievenscollege naar het Sint-Norbertusinstituut. Het was alsof ik van de hel in de hemel terecht kwam," verontschuldigt hij zich. "Maar ik moet wel zeggen dat ik bij het koor van Jan Hellinckx wel alles geleerd heb: muziek maken, optredens, zelfs platen opnemen... Van het koor herinner ik me twee optredens: één met de Kronungsmesse van Mozart voor de pauze en de niet zo simpele Psalmensymfonie van Stravinsky na de pauze. Het Alleluia van Händel bewaarden we als bisnummer. Tijdens de Expo '58 traden we ooit op voor de Monegaskische prins Rainier en zijn vrouw Grace Kelly. We werden daar nadien voor uitgenodigd om in Monaco te gaan zingen, maar die trip heb ik niet meer meegemaakt."

Hoewel je tijdens jouw latere zangcarrière optredens verzorgd hebt in China en Irak met Antwerpse teksten!

(lacht breeduit) "Hilarisch. Maar wel heel uiteenlopend als ervaring. In 1991 zijn we inderdaad opgetreden tijdens het Shanghai Internationaal Radio Festival. Het was een grootse show met vertegenwoordigers uit vele steden van de ganse wereld. Aanvankelijk was Wannes Van de Velde aangeduid om Antwerpen te vertegenwoordigen, maar die weigerde omdat hij principieel niet zong voor een totalitair regime. VRT-producer Willem Houbrechts had ons dan voorgesteld en het werd een schitterende reis. Vier keer opgetreden voor 10.000 mensen in het Sportpaleis van Shanghai in een show met o.a. ook mannequins uit Parijs."

Hoe deden jullie dat met de Antwerpse teksten voor een Chinees publiek?

"We hadden voor al onze liedjes een samenvatting van de inhoud gemaakt in het Engels en die tekst werd in het Chinees vertaald. Er was één probleem: wij verstonden ook dat Chinees niet en we wisten niet altijd wanneer die tekst ten einde was. Het is ons dus overkomen dat we al een liedje inzetten, maar dat plots die Chinees nog een stuk tekst moest vertellen. We mochten daar 14 dagen verblijven in een luxueus hotel en als we het vroegen kregen we gids en een wagen ter beschikking. Prachtig!"

Het contrast met Irak was groot?

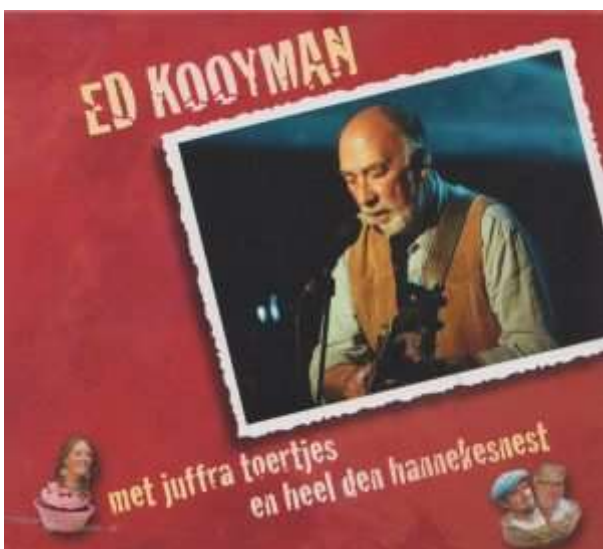
“Inderdaad. In 1999 (*Ed blijkt nog over een perfect functionerend encyclopedisch geheugen te beschikken als het over data gaat, nvdr*) werden we gevraagd voor het Babylon Music Festival, met landenafvaardigingen uit de hele wereld om te zingen in het paleis van Alexander de Grote. Maak je niet te veel illusies bij de naam ‘paleis’, want het gebouw had niet eens een dak. Verder een verschrikkelijke reis. Het vliegveld van Bagdad was plat gebombardeerd en dus landden we in Amman, de hoofdstad van Jordanië. Van daaruit moesten we in een autobus over gammele wegen en doorheen de woestijn 900 kilometer afleggen. Dat duurde 48 uur zonder dat we etensvoorraad mee hadden. Plus dan nog eens een oponthoud van vier uren aan de grens.

In ons hotel mochten we niet buiten zonder gids. Formeel verboden. We kregen wel enkele verplichte uitstappen voorgeschoteld, zoals het Saddam-museum, waarin alle geschenken aan het toenmalige staatshoofd ten toon gesteld waren, en een oud kasteel, waar Abraham nog ooit in zou gewoond hebben.”

En muzikaal?

“Buiten het festival werden we ook verplicht om op te treden tijdens het trouwfeest van de zoon van Saddam Hoessein. Een luxueus gebouw aan de rand van de Tigris, waar prachtige en dure jachtpaarden in de tuinen liepen. Schandalig als je zag hoe de plaatselijke bevolking in armoede leefde. En hypocrisie! Op de rijkgepulde tafels stond qua drank alleen water, cola en fruitsap, maar de mannen hadden onder de tafel bijhorende whisky en cognac staan. We wilden toen eigenlijk niet optreden, maar producer Willem Houbrechts maande ons toch maar aan om mee te doen. We moesten immers het land nog uit!”

Hoe is jouw muzikale carrière eigenlijk geëvolueerd?

“Ik weet dat ik in oktober 1970 mijn eerste optreden deed. Ik trad jaren alleen op met vooral mijn banjo, nooit met een gitaar. Alles wat ik zong, heb ik zelf gecomponeerd en er ook zelf de teksten voor geschreven, waarin ik toch steeds een bepaald niveau nastreefde. Dan ben ik heel lang opgetreden met Herman Van Haeren, tot die wegens ziekte in 2014 moest afhaken. We traden (en treden) eigenlijk ook regelmatig op met een groepje dat bestond uit mijn dochter Lien, mijn schoonzoon Bart Van Peteghem en onze

bassist sinds vele jaren, Frank Bierque. Met hen erbij heb ik ook een album uitgebracht onder de titel ‘Met juffra Toertjes en heel den Hannekesnest’.

(Drukknop naar het succesnummer ['Het bed van ons moemoe'](#))

En sinds 1998 mag ik soms ook optreden met Kandoris, de folkgroep van mijn dochter Lien, maar dan wel achteraan op het podium. *(lacht uitbundig).*”

Hoe zou je jouw muziekstijl omschrijven?

“Country en folk hoort daar zeker bij, maar ook het luisterlied, zoals één van de toppers ‘Kongee’. Voeg daar de Antwerpse taal bij en misschien kan je het dan best omschrijven als Antwerps chanson.”

Ben je ooit professioneel zanger/muzikant geweest?

“Nee. En achteraf gezien, vraag je je wel af hoe we dat allemaal hebben klaar gespeeld. Wij zaten gedurende ongeveer tien jaar aan een twintigtal optredens per week. Dat was soms van de ene broek in de andere stappen. Want we traden b.v. ook op in Nederland of voor de Belgische soldaten in Duitsland en we maakten ook nog platen. Maar ik was eigenlijk vele jaren full-time bezig bij Combori op de Antwerpse Linkeroever. Toen die firma bijna failliet ging, moest er wel eten op de plank komen voor mijn vrouw en drie kinderen. Bovendien kregen we in die periode nogal wat muzikale concurrentie van opkomende popgroepen of van kerels als Raymond Van het Groenewoud.

Mijn vrouw werkte toen op de Generale Bank, maar ze zat in zwangerschapsverlof. Maar ze kreeg steeds minder ‘goesting’ om opnieuw te gaan werken. We zijn toen naar de bank geweest en we stelden voor dat ik in haar plaats kwam werken. Dat werd aanvaard. In die tijd kon dat nog allemaal. Maar er kwamen fusies met de ASLK en met Fortis. De pret was er toen snel af, zelfs al was ik toen kantoorhoofd in Berchem. Op een zekere dag kwam ik thuis met de melding ‘dat ik op pensioen gegaan was’. Grote verbazing bij mijn huisgenoten, want ik was pas 55 jaar. Maar ze boden me een gunstige uitstapregeling aan en die heb ik dadelijk aanvaard. En dus ben ik al 17 jaar gepensioneerd. Ik kon daardoor gewoon verder doen met teksten en muziek maken, zonder dat ik ook maar aan om het even wie of wat toegevingen moest doen op muzikaal gebied.”

Was het niet moeilijk om in het Antwerps te gaan zingen in Nederland en was die Antwerpse taal geen nadeel voor jouw carrière?

“Commercieel gezien allicht wel. En in Nederland had je twee soorten optredens. Ofwel gebeurde dat in een poepsjiek Cultureel Centrum, zoals wij er toen nog geen kenden. Daar had je een heel aandachtig publiek, dat achteraf wel vragen kwam stellen over sommige woorden, die ze niet verstonden. ‘Bokes’, wat zijn dat in Antwerpen, meneer?

Ofwel moesten we optreden in kroegen of festivals. Het Bredase Bierfeest was toen legendarisch. We hadden daar nog maar net gedaan met onze optredens, of ze zetten daar keihard een Decap-orgel in gang met allerlei meezingers. Ach, we

hebben opgetreden in alle soorten omstandigheden, maar het liefst trad/treed ik op in zaaltjes met 100-150 toeschouwers.”

Treed je nu nog veel op, want we lezen overal dat de Corona-crisis een ramp is voor vele artiesten.

“Voor wie er moet van leven, is het inderdaad een ramp. Die mensen krijgen wel hier en daar enkele voorzieningen, waar ze echter moeilijk van kunnen leven. Maar zelf mag ik niet klagen, al gebeurt het nu wel dat we ofwel in de namiddag én de avond moeten optreden voor éénzelfde organisatie omdat er niet meer volk in de zaal mag, ofwel dat we de optredens zelfs spreiden over twee dagen, zoals op 20 en 22 oktober in het Cultureel Centrum in Brasschaat. We wilden eigenlijk een groot feest organiseren ter gelegenheid van 50 jaar optredens. Een gedeelte ervan zal daar te zien zijn onder de titel '50 jaar Ed, 50 jaar pret'. Op 10 oktober krijgen we tussen 14u en 16u een programma aangeboden met uitsluitend onze muziek op Radio Minerva. En op Radio Expres (105.40 FM) kom ik het hele jaar door driemaal per week een anekdote vertellen met een bijpassend liedje.”

Had je ook een vast publiek in de folk- en countrywereld?

“Zeker. Wij zijn met de groep Kandoris vijf keer gevraagd op het Skagen Festival in Denemarken, waar alle toppers uit het folk- en countrygenre aanwezig waren. Dat werden kameraden en wij gingen samen met hen b.v. pizza eten. Zo werden we heel 'close' met kerels als Donovan, de Dubliners, Suzanne Vega en mijn idool Tom Paxton. Ik was dan ook ontzettend fier toen Tom me op een avond vroeg: 'Seg Ed, wil je geen banjo spelen, samen met ons?' Ik heb dat met een klein hartje gedaan, maar hij vond het uitstekend.

Ook in Vlaanderen hadden we wel behoorlijk succes met onze optredens en we kenden ook heel wat Belgische artiesten. We traden herhaaldelijk op nét voor Wannes Van de Velde op het programma stond. Hij vroeg nooit 'Hoe is het geweest?'. Hij vroeg alleen: 'Hoe ver heb je ze al gekregen?' Ach, het samen gaan van country met goede teksten blijft hoe dan ook iets vrij uniek.”

Als je heel jouw carrière tot dusverre overloopt, wat was dan hét topmoment?

“Ach, er zijn zoveel mooie momenten. China was er daar zeker één van. Maar de mooiste blijft voor mij toch de verfilming van een novelle van Felix Timmermans 'De nood van Sint-Niklaas' onder de regie van Jef Cassiers. Het werd een TV-novelle, die in 1977, 1978 en 1979 werd uitgezonden en die ooit de eerste prijs kreeg op een festival in Tsjechië. Jef was een ontzettend goede verteller, iedereen hing aan zijn

lippen als hij aan een verhaal begon. Hij was tevens een enorme motivator, die ervoor zorgde dat de opnames één grote belevenis werden met een enorm gemotiveerde ploeg. Zelfs de mannen van de techniek, die gewoon waren om van 9 tot 16 uur te werken, voegden er voor hem graag enkele onbezoldigde overuurtjes aan toe.

Ikzelf mocht de muziek maken voor heel de novelle: een negental liedjes. Plus ik moest zelf meespelen als de arme straatzanger, die de beste vriend was van Cecilia, het aanspreekpunt van een mistroostige Sint. Dat blijft een ongelooflijke belevenis.”

Nog dingen die je niet snel zal vergeten?

“In 1971 mocht ik al optreden in het Antwerps Sportpaleis tijdens de Nekka Nacht. Dat heette toen nog Kazuno. In 1972 deed ik op de BRT mee aan de liedjeswedstrijd ‘Ontdek de Ster’ en ik won er de prijs voor de beste eigen compositie.

Onvergetelijk waren ook de zomeroptredens in Blankenberge. In 1978 had je daar in de grote zaal de optredens van Gaston & Leo, maar met pianist Dirk Stuer – nog een oud-leerling van Sint-Norbertus – traden we daar alle dagen van juli en augustus zestig keer op met een show in de kleinere zaal. Alleen bij de wisseling van de maand traden we niet op. Mijn vrouw was in die periode zwanger van ons Lien. Werd ze toch geboren op onze rustdag, zeker! We hebben daar ontzettend veel plezier gehad, want wij hadden ook uitstekende acteurs en actrices in onze show: Johnny Voners, Jeanine Bisschops, Paul Codde en Lea Couzin. Soms onbedaarlijke taferelen bij het wisselen van de decors. De zaal in het donker en snel-snel enkele tafels en stoelen verplaatsen. Op een bepaalde avond gebeurde het dat Lea Couzin het gaatje in het gordijn naar de coulissen niet tijdig vond en daar met een afgezakte hoed – ze was in de scène voordien waarzegster geweest – driftig op zoek was naar de uitgang, maar het licht al aanging voor het volgende tafereel. Ook na de shows natuurlijk geweldige momenten, samen met Gaston & Leo.”

Bestaan er ook dieptepunten?

“Eén keer zijn we naar West-Vlaanderen gereisd voor een optreden, maar buiten de organisator kwam daar niemand, maar dan ook niemand opdagen. We hebben dan wel een stukje van onze gage getrokken, zonder op te treden.

Een financiële tegenvaller maakten we ook mee met die twee maanden optreden in Blankenberge. We vroegen aan de organisatoren hoe dat zat met de betaling. ‘Stilletjes over zwijgen,’ luidde het antwoord. ‘Burgemeester Content is zo content over jullie optredens dat hij dat zelf zal betalen. Zonder factuur.’ Een maand later lazen we in de kranten dat er een fraude-dossier geopend was tegen burgemeester Content en een tijdje later wisten we dus wel hoe laat het was.”

Je sprak over Dirk Stuer als oud-leerling van Sint-Norbertus. Heb je nog contacten met andere oud-leerlingen?

“In 1992 heeft één van hen, een zekere Taveirne, ons nog eens bij mekaar gebracht, 25 jaar nadat we de school verlaten hadden. We waren daar toen toch met z'n zeventienen. Ik herinner me al die namen niet meer, maar Ludo De Smedt en Filip Van de Wauw waren daar zeker bij.

Buiten het feit dat ik wist dat meneer Duysburgh de leider was van 'de zangers' had ik geen binding met jullie koor. Ik zat in Sint-Norbertus bij de scouts met meneer Steens als aalmoezenier. In de 'oude bouw' aan de Amerikalei zouden de scouts en de zangers wel eens in een sneeuwballengevecht gewikkeld geweest zijn, maar veel herinner ik me daar niet van.

Verder prijs ik mij een tevreden jongeman, omdat ik op Sint-Norbertus gelukkige jaren heb doorgebracht in een goede school, met goede, soms schitterende leraars en een toffe bende leerlingen. Ik herinner me zeker nog de tochten die we toen maakten met de schooltjalken. Maar ook een leraar als meneer Bos, nota bene onze leraar economie, bezat een enorme platenkast en we mochten regelmatig kennis maken met – meestal – klassieke werken. Toen hij hoorde dat ik in folkmuziek geïnteresseerd was, liet hij mij kennis maken met Pete Seger en een aantal topzangers uit de folkwereld van die periode.”

Zat muziek en optreden trouwens in de genen?

“Een beetje wel. Mijn grootvader, Lou Kooyman, was een briljant redenaar en tijdens de eerste wereldoorlog was hij gaan vluchten naar Nederland, waar hij de hoofdrollen vertolkte in verschillende toneelstukken, maar vooral in operettes. Toen hij na de oorlog voor de Krijgsraad moest verschijnen, praatte hij zich eruit door te wijzen op het feit dat hij optrad om de vele Belgische vluchtelingen te vermaken en ze de oorlog te doen vergeten.”

Je verhuisde recent ook vanuit Wommelgem naar Wilrijk...

“Ja, dat klopt. Het huis werd eigenlijk te groot. Het werd een helse taak om alles wat we daar verzameld hadden, te beperken tot een grootte die in een sociale huisvestingswijk als 't Boeksveld in Wilrijk mogelijk was. Mijn vrouw ging ook een beetje achteruit, zodat ik o.a. ook het koken, het wassen en het strijken voor mijn rekening moest nemen en in Wilrijk werden we uitstekend opgevangen en kunnen we goedkoop eten in het Dienstencentrum. Binnenkort treed ik daar trouwens ook al op voor de buurt.

Recent kregen we ook het heuglijke nieuws dat mijn dochter Lien in het ouderlijk huis komt wonen. Zij hebben het gekocht nadat ze jarenlang in Avelgem gehuisvest was, maar 'de stad' begon toch te kriebelen.”

Is jouw officiële naam ook Ed of Eddy?

“Ik heb een tweelingzus Suzy, maar mij doopten ze eigenlijk Edward. Sommigen noemden mij Eddy en thuis zegden ze Ed. En dat is het ook gebleven. Wij zijn intussen ook de grootouders van zes kleinkinderen tussen twaalf en anderhalf jaar.”

Heb je nog een aantal dromen of wensen?

“Eigenlijk zou ik nog graag zo lang en zo veel mogelijk willen optreden. Ik volg wel wat er op muzikaal gebied allemaal gebeurt en ik wil de mensen dan ook tonen dat we nog met iets bezig zijn. Ik zou graag een aantal plannen voor nieuwe muziek omzetten in een dertiende CD. Als ik op een podium sta, word ik opnieuw 25 jaar, ondanks alle mogelijke kwaaltjes die ik misschien dezelfde ochtend nog voelde. En optreden in een groep met mijn dochter en schoonzoon vind ik bijzonder plezant. Dat wil ik nog heel lang doen.”

Advertentie

Johan Van Asch

Verzekeringsmakelaar

Lid FVF Federatie voor Verzekerings- en Financiële tussenpersonen **FSMA**
11081A

Gsm 0479 98 10 65 ***Verzekeraar van het Radeske***
Ondernemingsnummer 0525.898.564
Agentschaphouder Baloise Insurance en Euromex

Je Makelaar
Je beste
Verzekering

Zingen of niet zingen, dat is de vraag...

Coronatijden en de daarbij horende maatregelen zorgen voor veel problemen in het muzikale Vlaanderen. Niet alleen bij de individuele zangers of zangeressen, maar ook bij fanfares, orkesten en – zoals we zelf mochten ondervinden – bij zangkoren. Wij informeerden even bij enkele koren en in 'De Standaard' stond ook een reportage, die inspirerend zou kunnen werken.

Chorale Caecilia Antwerpen

“Sinds begin september repeteren we om de veertien dagen enkel per stemgroep, ieder een uurtje. Dus de ene week op donderdag van 20u tot 21u sopranen en van 21u30 tot 22u30 de altten. In de andere week dezelfde uren voor eerst de tenoren en nadien de bassen.

Wij staan in de H. Theresiakerk in Berchem opgesteld in drie à vier rijen, de stoelen staan klaar, 4m² per koorlid, afgescheiden ingang opzij en uitgang langs de voorkant van de kerk. Iedereen moet zijn handen ontsmetten bij het binnenkomen, na de eerste shift kuist iedereen zijn stoel af met een ontsmettingsdoekje dat je krijgt bij het binnenkomen, zodat de stoel opnieuw proper is voor de tweede shift.

We zingen met een mondkapje. Alleen de dirigent, de pianist en de stemcoach krijgen zo'n gezichtsschermpje.

Er is een heel draaiboek voor opgemaakt: je moet vooraf inschrijven voor elke repetitie, je mag niet gaan als je je ziek voelt, er is een Corona-coördinator aangesteld, iedereen met een eigen partituur, eigen potlood, enz... Je mag bovendien niet naar het toilet in de kerk, je mag niet te vroeg komen om wat te kletsen met mekaar en je mag niet blijven hangen. Al vinden we met een handvol sopranen toch wel een cafeetje in de buurt,” lacht woordvoerster Veerle.

“Vanaf deze week repeteren we opnieuw elke donderdag met de helft van het koor in gemengde groepen, maar wel met maximaal 50 leden. Iedereen kan dus vanaf deze week opnieuw een uurtje gaan repeteren. Komend weekeinde is er trouwens ons jaarlijks koorweekeinde. Die van koor 1 gaan een hele dag zingen op zaterdag, die

van koor 2 oefenen een ganse dag op zondag, telkens in het Provinciaal Vormingscentrum in Malle.”

Harmonie De Gilde Asse

(Foto Geert De Mesmaeker)

Aan de ingang van het Gildehof staat een tafel met mondmaskers, handgel en een plattegrond met nummers. De muzikanten van het jeugdorkest druppelen binnen. De coronacoördinator met dienst is met ontsmettingsgel in de weer, de ondervoorzitter kruist de aanwezigheidslijst aan: ‘Jutta, jij zit vandaag op nummer 9, Kaat op 10, Lukas, jij op 41, helemaal op de hoek. Rechts houden en de nummers volgen op de grond. Mondmasker vergeten? Neem er hier een.’

Elke muzikant zit in een hokje van plexiglas, de kinderen leggen een doek op de grond die het condensvocht uit hun instrument moet opvangen. “Zonder schermen zouden we 2 meter afstand moeten houden tussen de muzikanten, dan kunnen er maar 25 mensen in de zaal. Dankzij deze schermen volstaat anderhalve meter en kunnen we het maximum aantal muzikanten toelaten. Dat zijn er 50, dirigent en coronacoördinator inbegrepen. Ons jeugdorkest telt bijna honderd leden tussen 5 en 18 jaar, van wie er gemiddeld 70 à 80 naar de repetitie komen. Daarom repeteren we in twee groepen, zo vermijden we dat er elke week 30 muzikanten thuiszitten.”

Daarom heeft de muziekvereniging haar repetitieschema omgegooid: in plaats van 90 minuten repeteert ze nu twee keer 40 minuten met het jeugdorkest. De orkestleden schrijven in voor een hele maand, op basis daarvan stelt de dirigent week aan week de groepen samen: “Omdat we het groepsgevoel maximaal willen behouden, spelen we elke week in een andere samenstelling. Dat is elke keer een ingewikkelde puzzel. Elke donderdag krijgt iedereen een mail wanneer hij wordt verwacht. De volwassenen, 65 muzikanten van wie er doorgaans een vijftigtal komt opdagen, repeteren in één groep. Daar zitten we tegen de maximumcapaciteit aan. Volgende week zitten we daarboven. Als er geen annuleringen komen, zullen we drie mensen moeten teleurstellen. Er kruipt veel werk in die administratie, maar het belangrijkste is dat we muziek kunnen maken.”

De repetitie begint, er klinkt een aarzelend ‘The hope of tomorrow’, daarna wordt de James Bondtune inge oefend. Hoe lastig is het om te spelen achter een plexischerm? “Het is heel anders”, zegt ondervoorzitter De Rop. “We zijn gewend om met een grote groep te repeteren die veel sound maakt. Normaal zit je kort bij elkaar om samen klank te produceren. Nu zit iedereen op een eiland. Je hebt niet dat veilige, vertrouwde gevoel dat je meedoet met de muzikant naast je. Dus spelen we stukken die haalbaar zijn voor kleine groepjes.’

“Logistiek is een groot probleem voor veel muziekverenigingen,” zegt Tine Maes van de koepelvereniging Vlamo. “Daarom hebben we een oproep gedaan naar plaatselijke besturen om lokalen ter beschikking te stellen. Ook financieel is het vaak moeilijk, veel muziekverenigingen hebben concerten moeten annuleren en plannen maken is moeilijk. Vanwege covid-19, maar ook omdat ze niet klaar zijn voor een concert. Gemeenten kunnen bijspringen met geld uit het Vlaams noodfonds. Sommige gemeenten zijn daarmee bezig, in andere blijft het stil. We hopen dat er binnenkort een versoepeling kan komen van het maximale aantal muzikanten in een repetitieruimte: als dat meer dan vijftig zou kunnen zijn en de onderlinge afstand van twee naar anderhalve meter zou gaan, zoals ook al in Nederland is gebeurd, wordt het iets makkelijker voor veel verenigingen om te repeteren.”

Capella Beatae ad Lacum Tienen

Het koor Capella Beatae Mariae ad Lacum (CBM) repeteert in de Onze-Lieve-Vrouw-ten-Poelkerk aan de Grote Markt in Tienen. Ook hier is er een circulatieplan en zijn ze in de weer met ontsmettingsgel. “Ventilatie is voorlopig geen probleem”, zegt coronacoördinator Claartje Verloove. “Het is een 13de-eeuwse kerk met een heel hoog gewelf.

Er zijn genoeg kieren en gaten, en de deuren blijven tijdens de repetitie open. In de winter repeteren we normaal in de sacristie, omdat het dan niet verantwoord is de hele kerk op te warmen. Maar met de coronamaatregelen is dat geen optie. We moeten vier vierkante meter per persoon voorzien. Dus als het kouder wordt, moeten we een extra trui aantrekken. Of misschien is de kapel van het ziekenhuis een mogelijkheid.’

Het CBM is opnieuw opgestart begin september, ze oefenen kerstliederen in. Het enthousiasme is groot. Vandaag zijn ze met z’n achttien, verspreid over de hele kerk, met drie stoelen tussen de zangers in. “We houden de tweemeterregel aan,” zegt Verloove, “en we zingen mét mondkapen. Wie zich daar niet comfortabel bij voelt, komt voorlopig niet. Maar dat zijn slechts drie mensen, onder wie helaas twee tenoren: een al wat oudere man die het zekere voor het onzekere neemt en iemand die het helemaal niet ziet zitten om met een mondkapen te zingen. Daardoor blijven maar twee tenoren over. Gelukkig is een nieuw koorlid de tenoren komen versterken. ‘We hebben ondanks corona drie nieuwe leden.’

Hoe lastig is het om te zingen met mondkapen? “Het valt wel mee”, zegt Stephanie. Alleen is het soms lastig ademen, vindt Isabelle, een alt. “Bij het uitademen is het geen probleem, maar bij het inademen heb je soms een zuignapeffect, het masker plakt tegen jouw mond.” Veerle, die achteraan bij de alten zit, vindt het soms moeilijk om de dirigent te verstaan. Maar het ongemak weegt niet op tegen het plezier om weer te kunnen zingen, vinden ze alle drie.

Nieuw

De protocollen veranderen voortdurend, ook nu weer. Sinds maandag is er een versoepeling. Als zangers drie meter afstand houden, mogen ze zingen zonder mondmasker. Dat mag ook als ze allemaal op één lijn staan en recht voor zich uit zingen. Als ze op anderhalve meter willen staan, is het met mondmasker of plexischerm tussen de zangers.

Het CBM heeft op zijn jongste repetitie al geëxperimenteerd met de nieuwe regels. Op één lijn staan lijkt hen niet werkbaar. Ze kozen voor een mengvorm: wie zonder mondmasker wil zingen, gaat op 3 meter afstand staan. Wie liever dichterbij de andere zangers staat om de stemmen beter te kunnen horen, staat op 1,5 meter mét mondmasker. “Het ongemak weegt niet op tegen het plezier weer muziek te kunnen maken.”

Dameskoor Marcanto Hoogstraten

“Wij beslissen dinsdag over een eventuele opstart. We zijn met andere woorden nog niet gestart, omdat tot hiertoe de maatregelen niet toelieten om zonder mondmasker te repeteren. En dat zagen we echt niet zitten,” weet dirigente Anke Seeuws. “Net zo min als de afstand van twee meter tussen elk koorlid. Als je weet dat er toch een heel aantal mensen zijn, die echt op hun buurvrouw rekenen, dan is ook die twee meter niet haalbaar.

“Wij beslissen dinsdag over een eventuele opstart. We zijn met andere woorden nog niet gestart, omdat tot hiertoe de maatregelen niet toelieten om zonder mondmasker te repeteren. En dat zagen we echt niet zitten,” weet dirigente Anke Seeuws. “Net zo min als de afstand van twee meter tussen elk koorlid. Als je weet dat er toch een heel aantal mensen zijn, die echt op hun buurvrouw rekenen, dan is ook die twee meter niet haalbaar.

Maar deze week hoorden we via ‘Koor en stem’ dat er toch enkele versoepelingen (zonder mondmasker en 1,5m afstand) een nieuw licht werpen op de situatie. Dit lijkt ons misschien toch wel haalbaar om zo te zingen met een bevredigend gevoel voor iedereen. Vandaar ons gepland overleg volgende week, waarin we toch nog even de locatie zullen bekijken, alsook de evidente randmaatregelen zoals mondmasker verplicht tot je op jouw stoel zit, handen ontsmetten en dergelijke...”

Ook mannenkoor ZWK herneemt de repetities

De kogel is eindelijk door de kerk bij ons eigenste koor. Ook de ZWK herneemt de repetities en dat zal alvast twee keer gebeuren in oktober: op de donderdagen 15 en 29 oktober om 20u30 in de refter van het Sint-Norbertusinstituut.

Uiteraard zal hierbij – in overleg met ‘Koor en stem’ – rekening gehouden worden met een aantal maatregelen in het kader van de Corona-bestrijding. In de refter zullen de tafels coronaproef gewijs opgesteld staan, zodat iedereen op drie meter van mekaar zit en de ramen zullen geopend zijn om te zorgen voor de nodige verluchting. Redelijk warme kledij lijkt dus aangewezen.

Iedereen zal ook nog een ‘protocol’ ontvangen, dat hij moet meebrengen naar de repetitie, waarop zijn naam moet ingevuld worden om in orde te zijn. Bij het binnenkomen van de school is het verplicht een mondkapje te dragen, dat echter mag afgezet worden van zodra je zit aan de tafel. De partituren moeten individueel mee naar huis genomen worden om besmetting te voorkomen.

Na de repetitie krijgt iedereen alcoholgel om tafel en stoel af te kuisen om de volgende gebruikers veilig te laten plaatsnemen. Al naargelang de druppelverspreiding of de aerosolver spreiding zou de repetitie normaal gezien één uur duren, tenzij een CO2 apparaat (vanaf € 200) zou aangeven wanneer de normen overschreden worden.

Tijdens de eerste weken staan het Gloria van Vivaldi en mogelijke evergreens voor een eventueel aperitiefconcert in 2021 op het programma.

Wie er op 15 oktober bij is, kan alvast zien hoe één en ander praktisch in zijn werk zal gaan. Gelieve wel aan te melden of je komt om alvast een plaats te voorzien. Wie achteraf nog wil napraten of dorst gekregen heeft, kan terecht in de ruime inkomhal van de school.

Z
I
N
G
E
N
D
E

W
A
N
D
E
L

K
R
I
N
G

Een nieuwe regering,

nieuwe verkeersregels

Onze immer alerte redactie kon dezer dagen ook beslag leggen op een voorstel dat de regering door het parlement wil laten goedkeuren.

Het betreft hier een lichte aanpassing van de verkeersregels.

- Door het rode licht rijden mag niet op drukke kruispunten.
- Bij niet zo'n drukke kruispunten bevelen we ook sterk aan om er niet door te rijden, maar het is u, de burger, die gezond verstand moet gebruiken en zien of je erdoor rijdt of niet.
- Tevens mag je met maximum 5 verschillende auto's door een rood licht rijden, het zijn die auto's waar je regelmatig in knuffelt.
- Wanneer je rijdt met een privé-voertuig, dan mag je niet door het rood rijden.
- Rij je echter mee met een professionele chauffeur (bijv. taxi- of buschauffeur) dan versoepelt de regel en mag er wel door het rood gereden worden.
- Daarnaast kunnen de lokale instanties zelf bepalen of je in hun gemeente al dan niet door het rood kan rijden.

Volgens ons zijn deze regels dus héél duidelijk en we vragen u, de burger, nogmaals om de regels te volgen want anders bent u verantwoordelijk voor de verkeersongevallen.

En tenslotte: was regelmatig uw wagen !

Retro Muziek: 2009 Dubbel Musicalconcert met Marcanto

Begin maart toonden we in Lier voor een provinciale jury onze muzikale kennis terwijl we veertien dagen later in de Heilig Hartkerk te Hoboken en een weekje later in het centrum De Pit te Buggenhout de Lucaspassie, een creatie van Keppens Stefan vertolkten.

Het najaar was dan gespeekt met het opluisteren van enkele jubilea. In september namen we deel aan het jubileum van de parochie van de Heilige Geest en twee dagen later bejubelden we in Asse het 50ste priesterjaar van Pater Willy Van Essche. In oktober vierden de muzikanten van McG hun tienjarig bestaan waar wij mochten aan deelnemen.

En de kers op de taart moest dan nog komen. In november trokken we samen met het dameskoor Marcanto uit Hoogstraten onze musicalkledij aan. Een echte weergave van musicalhits die we eerst in Hoogstraten en daarna in de AMUZ te Antwerpen uitvoerden. Dus TWEE maal uitgevoerd door TWEE koren, dus echt een dubbelconcert.

De bijgevoegde link is de integrale weergave van het optreden in Hoogstraten, je kunt dus gerust mee aan tafel gaan, een pintje pakken en af en toe mee applaudisseren.

Je hebt nog wel drie minuutjes tijd om u gezellig coronavrij aan tafel te zetten, totdat Rik u zal verwelkomen.

[Druknop naar Concert](#)

Weet je dat...

...kwatongen zich enkele maanden geleden nog afvroegen of er in het onderwijs eigenlijk nog gewerkt werd. Die tongen zullen intussen wel een toontje lager zingen, als ze sowieso al zingen!

...ze in het onderwijs gewend zijn om creatief te denken, zeker als het gaat om verbindend te blijven werken. Voor alternatieve bijeenkomsten van het koor kan je ook op hen rekenen. Nu nog het zingen erbij betrekken!

...het bestuur al enkele malen bijeen kwam om te onderzoeken of we na zeven maanden opnieuw konden repeteren. Eén dezer dagen een oplossing of volgen ze de Belgische formatieziekte?

...onze vriend Jos Tyck meldde dat de Sinterklaasstoet in Berchem dit jaar niet plaatsvindt. De 35ste editie gaat normaal gezien door op de derde zondag van november in 2021.

...onze andere vriend Fons erg stilletjes bleef toen er gesproken werd over valpartijen in de Tour tijdens de rit Ile de Ré – Ile d' Oléron. Vage herinneringen?

...onze vriend Marc Clerckx stilaan grotendeels hersteld geraakt van zijn hersenbloeding en al aan een eerste pintje in 2020 nipte.

...Hans Primusz 1803 positieve reacties kreeg van koor- en douchezangers met de vraag om zo snel mogelijk te herbeginnen met zingen.

...het Verlaine-concert van 10 oktober om 20 uur in de Sint-Anna-ten-Drieënkerk op muziek van Debussy en Fauré op teksten van Verlaine nog steeds plaatsvindt met Werner Van Mechelen, Stefaan Degand, het Desguin-kwartet en pianist Florestan Bataillie als artiesten.

...er in diezelfde kerk elke zaterdag- en zondagnamiddag tot 8 november tentoonstellingen plaatsvinden onder de titel 'Kruisbestuiving'.

...onze kring verrijkt werd met een nieuwe 60-jarige. De traktatie smaakte!

...onze vriend Bart Vervoort dit jaar geen prachtig verslag zal brengen in Eigen Krabbels over zijn reis naar China, die wegens Corona niet plaatsvond. Volgend jaar beter!

...dit jaar – wegens Corona en plaatsgebrek – de herdenking van onze overledenen op 11 november NIET zal plaatsvinden. Die mis wordt verplaatst naar november 2021.

...zelfs het jaarlijkse Ceciliadiner dit jaar – om dezelfde redenen – niet zal doorgaan.

...bij de vraag wat we gingen zingen tijdens onze eerste repetitie sinds zeven maanden, verzet rees vanuit bepaalde hoek, dat hij om persoonlijke politieke overtuigingen niet meedeed met 'Vivaldi'.

...sommige leden ook vreesden dat de repetities voor Vivaldi – in het spoor van de regeringsvorming – wel eens 500 dagen konden aanslepen.

ZWK wijkt nooit *behalve voor Corona*

Voorlopig nog het enige dat gepland is:

Zondag 23 mei 2021

RADESKE – 50 jaar + 1

Werken mee aan dit nummer:

Luc Korthoutd, Guido De Graeve, Rik Neel, Veerle Maertens, Jenny Backx, Ludo Engelen, Tony Ah Munn, Johan Clerckx, Ed Kooyman, Marcel Coppens (v.u.).